

Nadere bepalingen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849.

lingen over den voor den afkoopprijs aangenomen maatstaf ziet de Regering geene aanleiding tot een gewijzigd voorstel; te minder daar dezelfde maatstaf, behalve in het Burgerlijk Wetboek, ook voorkomt in art. 46 der onteigeningwet en in art. 2 der wet tot afkoop van tienden bij het Kroondomein. Korthedshalve zij overigens nopens deze en andere bij dit artikel gedane vragen verwezen naar de Memorien van Toelichting der in de zittingen van 1861—1862 (LXXVII, n°. 3) en 1862—1863 (XXXIV, n°. 3) ingediende ontwerpen.

Dat onder de „vijftien laatste jaren” ook begrepen is het loopende jaar waarin de vordering tot afkoop geschiedt, schijnt niet onduidelijk. Art. 5 strekt juist om alle verwarring bij de taxatie te vermijden. Wanneer in de laatste vijftien jaren geene tiendbare vruchten zijn geteeld, vindt, gelijk herhaaldelijk is te kennen gegeven, het laatste lid van het artikel zijne toepassing.

De bewoordingen daarvan zijn met voordacht zoo algemeen gesteld, dat het kan worden aangewend in alle gevallen waarin de afkoopprijs niet volgens de vorige zinsneden te bepalen is.

Art. 4. Deze bepaling komt reeds voor in het door de Tweede Kamer aangenomen art. 3 van het ontwerp van den Minister OLIVIER en in alle latere ontwerpen. Het geldt hier alleen geschillen over de waarde der tiend en de regeling van den afkoop. Vraagstukken van eigendomsrecht zullen daarbij zelden te pas komen. Het is intusschen mogelijk dat de gedaagde ontkent dat de eischer eigenaar is van het tiendplichtig land, en uit dien hoofde tegenwerpt de exceptie *tibi non competit actio*. Maar ook in dat geval zal de uitspraak over deze exceptie, die alleen geldt tusschen partijen in het geding tot afkoop, geen onherroepelijke beslissing over den eigendom van den grond bevatten. Daarenboven is het altijd aan bezwaar onderhevig de beantwoording der vraag: of de regter al of niet in het hoogste ressort regt doet, niet zoozeer afhankelijk te stellen van de actie, als van de daartegen gevoerde verdediging.

Art. 5. Onder art. 3 is het doel dezer bepaling reeds aangewezen. Daar in art. 8 het tijdstip der overschrijving van den titel van afkoop en hier dat van de instelling der vordering bepaald wordt, bestaat geene tegenstrijdigheid.

Art. 11. Bij geregtelijken, evenzeer als bij minnelijken afkoop, kan verzet plaats hebben, en alzoo wegens benadeeling der hypotheekhouders de afkoop van onwaarde worden verklaard.

De regten van derden behooren onderscheiden te blijven van het geding tot afkoop. Met de gedachte om de hypothecaire schuldeischers reeds dadelijk in het geding te roepen, kan men zich niet vereenigen, daar dit geene vereenvoudiging der procedure zoude zijn, maar tot noodloozen omhaal zou leiden, vooral wanneer het aantal der hypotheekhouders groot is. De voorgedragen regeling heeft overigens veel overeenkomst met het algemeen regtsmiddel van verzet door derden.

Art. 14. Zijn er geregtigden, die vreezen met den voorgenomen afkoop der tiend onbekend te zullen blijven, zij hebben dan slechts hun regt aan den hypotheekbewaarder te doen beteekenen dadelijk bij het in werking treden der wet; de vrijdom van kosten, in art. 22 verleend, maakt dit gemakkelijk.

Met voordacht is de bepaling van art. 3 hier niet overgenomen, gelijk blijkt uit de toelichting ad art. 13 van het in de zitting 1861—1862 ingediend ontwerp. De regter behoeft in den regel tot waardering dezer lasten geenszins de voorlichting van deskundigen, en zoo noodig kan art. 222 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering worden ingeroepen. Ook voor zoover uit de opbrengst der schuldpligtigheid onderhoudskosten moeten worden voldaan, schijnt eene tijdruimte van vijftien jaren voldoende tot bepaling van een billijk gemiddeld bedrag.

Art. 16. Van zoodanige rangregeling als in art. 551 en volg. Burgerlijke Regtsvordering vermeld wordt, kan hier geen sprake zijn; intusschen zijn de daar gestelde regelen zooveel mogelijk gevolgd. Het schijnt onnoodig elders van voorrang te gewagen dan aan het slot van art. 18.

Art. 20. Daar deze voordragt de *bevoegdheid* maar geenszins de *verplichting* tot afkoop regelt, mag het billijk heeten, op het voetspoor van alle vorige ontwerpen, den pachter de vrijheid te laten tot de hier vermelde keuze.

De keus behoort geschied te zijn ten tijde dat gewoonlijk de schuldpligtigheid wordt voldaan; eene uitdrukkelijke wetsbepaling dienaangaande kan gemist worden.

De Minister van Justitie,

J. A. JOLLES.

[42. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP, *ingekomen in de zitting van den 28sten September 1872.*

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet, houdende nadere bepalingen omtrent het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40).

De toelichtende memorie, die het wets-ontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gavenhage, den 27sten September 1871.

WILLEM.

Aan

van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

[42. 2.]

ONTWERP VAN WET *houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (Staatsblad n°. 40).*

WIJ WILLEM III, ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is om, ook in verband met de intrekking der wettelijke verordeningen omtrent het regt van patent, nadere voorschriften vast te stellen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40);

Zoo is het dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. I.

Het vuur-, ton- en bakengeld, vermeld in het tarief van art. 11 der wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40), voor de binnenstoombooten en andere rivier- of binnenvaartuigen, is verschuldigd naar hunne scheepsruimte, voor elke ton van één kubieken meter.

Het aantal tonnen dier scheepsruimte wordt echter verminderd met één derde voor de plaats die wordt ingenomen door de mast- en pompokers, kabelstellingen, roeven, dekken, roeibanken enz.

Voor de stoombooten wordt bovendien afgetrokken de ruimte der werktuigkamers, mits daarin geen goederen geladen worden.